

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 179/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Opocznie z dnia 21 grudnia 2020 roku sygn. akt II K 587/19			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego		

	<p>w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
#	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
#	<p>brak zarzutów</p>	
<p>1.4. Wnioski</p>		

#	uchylenie	#	zmiana	
2.	Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy			
1.5.	Ustalenie faktów			
1.1.3.	Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4.	Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6.	Ocena dowodów			
1.1.5.	Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>rażąca obraza przepisów postępowania określona w art. 439 & 1 pkt.9 k.p.k., która miała wpływ na treść orzeczenia tj. art. 17 & 1 pkt.9 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie i wykroczenie przez sąd a quo przy orzekaniu poza ramy jedności zdarzenia historycznego i przypisanie oskarżonemu w miejsce zarzutu popełnienia przez niego czynu</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	<p>zabronionego z art. 278 & 1 k.k. w zw. z art. 290 & 1 k.k. odpowiedzialności za czyn zabroniony z art. 291 & 1 k.k. w zw. z art. 12 & 1 k.k w zw. z art. 4 & 1 k.k. w sytuacji gdy wskazany zarzut nie był objęty aktem oskarżenia w niniejszej sprawie, co stanowi jednocześnie bezwzględną przyczynę odwoławczą z art. 439 & 1 pkt.9 k.p.k.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Nie doszło w niniejszej sprawie do obrazy art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 14 k.p.k. – co stanowiłoby bezwzględną przyczynę odwoławczą. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że zasada skargowości nie ogranicza sądu w ustaleniach szczegółowych elementów faktycznych zdarzenia opisanego w akcie oskarżenia ani w prawnej ocenie zarzucanego</p>				

czynu. Z istoty tej fundamentalnej dla procesu karnego zasady wynika bowiem, że opis czynu zawarty w zarzucie skargi uprawnionego oskarżyciela stanowi jedynie procesową hipotezę, podlegającą ustawicznej weryfikacji w toku sądowego postępowania dowodowego. Rezultatem tych czynności oraz ocen dokonanych przez sąd jest opis czynu przypisanego oskarżonemu w orzeczeniu kończącym postępowanie. Wyjście poza granice oskarżenia polega na orzekaniu poza jego podstawą faktyczną, wyznaczoną tym samym historycznym zdarzeniem, które jest pojęciem szerszym od pojęcia czynu oskarżonego odnoszącego się do działania lub zaniechania (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 2014 r., II KK 109/14, KZS 2015, z. 4, poz. 52; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 października 2017 r., IV KK 85/17, postanowienie Sądu

Najwyższego z dnia 4 czerwca 2019 r., II KK 301/18,).

Analiza treści zarzutu postawionego w akcie oskarżenia i sentencji wyroku musiała zaś prowadzić do wniosku, że sąd pierwszej instancji poruszał się w granicach zakreślonych tym aktem oskarżenia i w żadnym razie nie można skutecznie twierdzić, by ostatecznie przypisał oskarżonemu zachowanie, co do którego brak było skargi uprawnionego oskarżyciela. Sąd nie był bowiem związany dokładnym opisem czynu, czy też zaproponowaną przez oskarżyciela kwalifikacją prawną czynu, tak długo, jak poruszał się w granicach skargi, które określał zakres oskarżenia, rozumiany jako wskazane tam zdarzenie historyczne.

Obrońca obraży przepisu art. 14 k.p.k. dopatruje się w modyfikacji opisu czynu przypisanego

oskarżonemu
(zamiast wycięcia
i kradzieży drzewa
nabycie tego
drzewa) i skazaniu
go za działania
podjęte w okresie od
5 lipca 2019 roku
do 29 lipca 2019
roku, polegające na
odmiennym
sposobie działania
w tym okresie,
realizowane z
zamiarem
ewentualnym i
powodujące
odmienne skutki
w stosunku do
zarzucanego aktem
oskarżenia wycięcia
i kradzieży drzewa,
bez żądania
uprawnionego
oskarżyciela, co
w konsekwencji -
zadaniem
apelującego -
stanowiło wyjście
poza granice
oskarżenia.
Odnosząc się do
tak sformułowanego
zarzutu, stwierdzić
należy, iż określona
w art. 14 § 1 k.p.k.
zasada skargowości
wyznacza granice
podmiotowe i
przedmiotowe
rozpoznania sprawy
w danym
postępowaniu.
Granice te określa
jednak nie opis
czynu zawarty w
akcie oskarżenia,
lecz zdarzenie w
znaczeniu
historycznym.

Pozwala to na przyjęcie tezy, że w zakresie postępowania pierwszoinstancyjnego sąd jest o tyle związany nim, o ile nie jest władny dokonać ustaleń w zakresie wykraczającym poza ramy danego zdarzenia. Zgodnie zaś z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego, którego judykaty wskazał również sąd rejonowy, w ramach dopuszczalnej modyfikacji możliwe jest: ustalenie odmiennego czasu popełnienia czynu będącego przedmiotem rozpoznania, dokonanie odmiennych ustaleń faktycznych dotyczących zarówno strony podmiotowej, jak i przedmiotowej, ustalenie odmiennego sposobu zachowania się i działania sprawcy, wreszcie ustalenie odmiennego skutku i powiązanie go z zachowaniem oskarżonego (por. w tej mierze chociażby wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 października 2012 r. w sprawie o sygn. akt II

KK 9/12). Jak widać zatem istnieją szerokie możliwości modyfikacji przez sąd zarzutu, pod warunkiem wszakże pozostania w obrębie zdarzenia historycznego będącego przedmiotem tego zarzutu.

Odnosząc zatem te ogólne uwagi do realiów niniejszej sprawy, stanowczo stwierdzić należy, iż przypisanie oskarżonemu przez sąd merytoryczny w wyroku działania w inaczej określonym okresie (aczkolwiek w ramach tego samego miesiąca), aniżeli wskazano to w akcie oskarżenia, jak również ustalenie inaczej określonego sposobu działania oskarżonego, w żadnej mierze nie stanowiło wyjścia poza granice oskarżenia - skoro przecież w świetle ugruntowanego orzecznictwa takie modyfikacje są jak najbardziej dopuszczalne, jako że przedmiotem osądu pozostało to samo zdarzenie historyczne, które było podstawą zarzutu.

W przedmiotowej sprawie można mówić o tożsamości czynów zarzucanego i przypisanego, gdyż przestępstwo paserstwa, przypisywane zamiast zarzucanego przestępstwa kradzieży, miało miejsce w czasie zbliżonym do ujawnienia kradzieży oraz w okolicznościach mających wiele wspólnego z opisem i podstawą faktyczną czynu zarzucanego jako kradzież. W tym wypadku chodzi bowiem tylko o odmienny sposób wejścia w posiadanie rzeczy pochodzącej z czynu zabronionego a nie o zupełnie inne zdarzenie faktyczne, w ramach którego doszłoby do uzyskania takiego posiadania.

W świetle poczynionych rozważań i mając na uwadze szczegółową, bardzo wnikliwą - przedstawioną w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku - analizę tego konkretnego zdarzenia faktycznego i weryfikację

tożsamości czynu zarzucanego oskarżonemu i czynu mu przypisanego przez sąd pierwszej instancji, zarzut obrazy przepisów postępowania nie może zyskać aprobaty sądu odwoławczego.			
Wniosek			
o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
wniosek niezasadny z powodów wskazanych powyżej			
3.2.	obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu tj. art. 291 & 1 k.k. w zw. z art. 12 & 1 k.k. poprzez jego błędną wykładnię i bezpodstawne zastosowanie, kiedy to ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie sposób uznać, że oskarżonemu można przypisać zamiar	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>popelnienia przestępstwa, a tym samym umyślność w rozumieniu art. 9 k.k., a sam czyn mógłby zostać zakwalifikowany jedynie z art. 292 k.k.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Zarzut ten jako kwestionujący przypisanie oskarżonemu działania z winy umyślnej z zamiarem ewentualnym zamiast winy nieumyślnej, która powinna spowodować przypisanie oskarżonemu paserstwa nieumyślnego z art. 292 & 1 k.k. sprowadza się w istocie do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku. Wobec szczegółowego rozważenia przez sąd pierwszej instancji okoliczności działania oskarżonego, uwzględnienie tego</p>				

zarzutu nie jest możliwe. Sąd ten trafnie uznał, iż oskarżony przypuszczał, iż nabywane przez niego drewno pochodzi z czynu zabronionego i godził się na taką ewentualność. Przeprowadził bowiem wnikliwą analizę okoliczności towarzyszących transakcji kupna sprzedaży drewna przez oskarżonego, które powiązał z jego doświadczeniem życiowym i zawodowym, wynikającym z kontaktu z działalnością rodzinnego tartaku zajmującego się przecieraniem drewna., dzięki któremu nieobca była mu wiedza na temat sposobu oznakowania drewna nabywanego legalnie. Słusznie zatem sąd ten przyjął, że skoro zabezpieczone na posesji oskarżonego drewno nie posiadało żadnych cech legalności - pieczętek czy tabliczek, oskarżony nie posiadał żadnego dowodu zakupu typu rachunek czy faktura na potwierdzenie legalności transakcji, nie

posiadał asygnaty i na dodatek twierdził, że nie sprawdzał zgodności zapisów okazywanej mu rzekomo przez zbywców asygnaty z rzekomymi znakami legalności na drewnie, to dopuścił się czynu z art. 291 & 1 k.k., a nie jak podnosi apelujący z art. 292 & 1 k.k..

Typ podstawowy paserstwa nieumyślnego art. 292 & 1 k.k. różni się od występku z art. 291 & 1 k.k. (paserstwo umyślne) stroną podmiotową, która charakteryzuje się istnieniem nieumyślności w odniesieniu do znamienia pochodzenia rzeczy z czynu zabronionego. Sprawca tego przestępstwa nie zdaje bowiem sobie sprawy, chociaż mógł i powinien przypuszczać na podstawie towarzyszących okoliczności, że nabywa lub pomaga do zbycia albo przyjmuje lub pomaga do ukrycia rzeczy, która pochodzi z czynu zabronionego. Jak ustalono w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, oskarżony

<p>przypuszczał, iż nabywane przez niego drewno pochodzi z czynu zabronionego i godził się na taką ewentualność, zatem jego odmienne stanowisko to wyłącznie przyjęta linia obrony.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zakwalifikowanie czynu z art. 292 & 1 k.k. w zw. z art. 12 & 1 k.k. w zw. z art. 4 & 1 k.k. i warunkowe umorzenie postępowania</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>wniosek niezasadny z przyczyn podanych powyżej</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
wszystkie rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Wyrok słuszny. Zarzuty i wnioski apelacji niezasadne		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Zwięźle o powodach zmiany		
1.9. Uchylenie wyroku sądu		

pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			
1.1.8. Zapatrywania			

<p>prawne i wskazania co do dalszego postępowania</p>		
<p>1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>6. Koszty Procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>2.</p>	<p>Koszty zastępstwa prawnego za postępowanie odwoławcze na rzecz Nadleśnictwa O. zostały zasądzone na podstawie art.636 & 1 k.p.k., art. 627 k.p.k., a ich wysokość został ustalona na podstawie & 11 ust. 2 pkt. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10. 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie</p>	
<p>3.</p>	<p>Podstawę prawną rozstrzygnięcia o kosztach należnych Skarbowi Państwa</p>	

	<p>stanowił art. .636 & 1 k.p.k., art. 627 k.p.k i art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity : Dz. U. z 1983 roku, Nr 49 poz. 223 z późniejszymi zmianami) oraz rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 roku w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. 108, poz. 1026 z późniejszymi zmianami).</p>	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	rozstrzygnięcie o sprawstwie i winie	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść	# w całości	

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana